

25. 60.

TANKAR

Om

Dödeligas Förhållande,

I anseende til

Wishetens Föremål

En

Salig Död,

Uti Sorge-Tal

Då i Lifstiden

Enke-Fru Professorskans och Doctorinnans BRIGITTA ROSS

född Mjörns andelösa lekamen til sitt Hvilorum i en talrik

Hederlig Församlings öfvervaro beledsagades uti Le-
mo Kyrka den 21 Decemb. 1790.

Framstälte vid grafven

ISAAC ROSS

Kongl. Oecon. Directeur.

ÅBO, Tryckt i FRENCKELLSka Boktryckeriet 1791.

Sp Doctor Laisander

Du skalt i Alderdomen komma till grafva såsom en
 Vete kärfva införd varder i rättan tid:
 Hjöb 1799. 12. 16.

Wisshetens Föremål
 Som dyr Försynens skänk, man vishet bör betrakta
 Den kundskap af Guds ord, man högst af all bör ackra,
 Som höjer up vår själ, afskiljer jordens grus
 Det mörker hvar uti, vi tarfve Himmelskt lius.
 I ofullkomlighet, ej mer fallkomligt gifves,
 Ån då i stad och bygd vishet, har rum och trifves,
 Den Makt, som gifver lif och lifvet evigt är
 Den vise andligt lif, tilgång i bön beskär,
 Vålsignar hjertat ord, omtänka, vandrings möda
 Til trots för verdens list och upfat, at föröda
 Mistyda dygdigt nej och all vilhetens råd
 Efter desfräckta aft, ödygd och öfverdåd.
 Föräldrar, sykon slägt och ofta bästa vänner
 Med Samfund af vår verld, ei nöd ei rätten känner
 Och frestarn är vår själ, slår Hjob med Svåra Sår.
 En vis och håftig kamp, för Segren vanligt går.
 Bör man i denna strid, ei någon tid uthårda?
 Är Kronan segerlön, ei mödas trohet värda?
 Hvad vil en motgångs stund, och någre fångtel är?
 Då evig frihet frögd, deraf man ventaf får.
 Engång vålfs hjulet om och ödet, som bedröfvat.
 Gud slutar Saligt alt, hvar med han nådigt prófvat,
 Med Skiften utaf Sorg, försmädelse och pris
 Befästes tro och hopp, Hvad Himmelskt nåds bevis!

En

Handwritten notes and scribbles at the bottom of the page.

En ringa jordisk del, kan nog til nöjjes måtta
 Och heligt öfverflöd, vid lidandet uprätta
 Guds barn ha innom sig, uplyftade begär
 Lycksaligt fremlingskap, fast kroppen viftas här,
 De söka ej Palats, men håldre lugn och kojor.
 De följa Jesu fjåt i ringhet, Smålek, boijor,
 För sanning och Hans namn, ej fruktas skam och nöd,
 De har vits tilförsikt och tröft i lif och död.
 Anskiönt med vilhet nit, på vådjoban de vandra,
 Så ser det ofta ut, som deras lott för andra,
 Bestod, i nöd, i qual, i öfvergifven del.
 Hvar pröfning räknas då, til last som deras fel.
 At fly med synd vårt gods, det deras omsorg lättar,
 Man ej med svek och list, oskulden oförrättar,
 Dock måst de stundom se, at ej kan vinnas frid,
 För än de manats ut, til oundviklig strid.
 Hiskias grufvar sig. Han låter som en Trana Es. 38. 14.
 Högst ropar Hjob til Gud, som nu förbytt sin vana Hjob.

Gud gifver intet svar. Bentäres såsom brand.
 Messias ej undgår, Herodis mörda hand.
 Skal det dock fåfängt bli? En Assaph sorgligt klagar,
 Jag mig i oskuld tvär och plågas alla dagar.
 De bortgå såsom rök. Svår är mitt hjertas nöd.
 Jag torkas såsom hö, förgåter åra bröd. Ps. 102. V. 5.
 Men detta pröfnings tvång til styres mannen leder.
 Oskulden större kraft, på Himla vägen reder.
 Ståndaktig tronens Kamp, uplifvar dygd och mod,
 Tillflyge til hans förtjenst, som offrat lif och blod,
 Den som på denna pant, ut mörka kulan tråder,
 Gifs ej på vägen up; den sorgsna sinnet gläder
 Då heter Herre hjelp, at jag må säker bo. Ps. 31. V. 7.
 Jag somnar uti frid och ligger trygg i ro. Ps. 4. V. 9.

Jag som en Jagad Hind, af friska källan Ivalkas
 Kom Sälla skörde and! Må flytnings stunden nalkas!
 Ut, råttfärdighet, Jag gläds i minom Gud!
 Som Brudgum jag i Präl Hofverar och som Brud. Ef 6: 10.
 Ej må en fåfång frögd, min Sabbats lust förliknma
 Bårt ofullkomlig Sång, för Seraphimers stämma.
 Jag genam spegel sedt mig lyfter ännu se i. Pet. i. v. 12.
 Låt Gnd ditt namn til pris, den bästa utgång ske.
 Vår höge uphofsman, som varelserne reknat
 Har i vårt korta lopp et lynbart skilfång tecknat
 På tvänne Rikens folk, som strida til sitt slut
 Och röna sin förtjenst, då gläset runnit ut.
 Naturlig qvickhet konst och verdslig vishet, ära
 Nog ofta til vår blygd framte en vidrig lära
 Och under lustars skymt, en bred och farlig stråt.
 Som borjar med fördärf och sluts med straff och gråt.
 Hyart är hvart klocke slag omväxling öfs förkunnar
 Om man på vandrings dag sig Sol klar afson unnar
 Bör kosan ställas rätt at skeppet säkert går
 Så man på Himlens redd, med frögd lidst anckra får.
 I högt i lägre stånd, främst Skaparns åra galler
 Den Guda Mäcktens rätt, som verdslig makt nedfäller
 Som insatt alla stånd och föreskrifvit lag
 Förordnad väktare, en döds en domedag.
 Hvad dyfter olycks dag för en som brutit lagen
 Men och belönings dag, för den som blifvit dragen
 Af Domarns röst och bud, på Salighetens stig.
 Här hörs ej mer af sorg, af plågor Svärd och Krig.
 Den högste envälds Mackt, som krossar spiut, lås bommar
 All vishets djup och högd ogillar verdens domar
 Och tager faken an, befäster barna rätte
 Rikt oförgångligt art, farfort på faders låte
 När stormar Satan list, upkastat Syall och Råncker

När vid Tyranniskt hugg, här dödfens hinna blåncker,
 Förtviflan Svaghet brist, dig gorde rädd och brydd.
 När mencklig hjelp ej fans, Hvem gaf dig då beskydd?
 En dold förundrans vård, Din trängda vandel lifat
 Och Han som dig af nåd, ledt uplyft kraft bevilat
 Kan ej än bli sig lik, i nåd, förvarad lön
 Som öfvergår begrep, förmodan och vår bön.
 Ofäilig dyrbar vinst, af andlig vishets häfvor.
 Må verlden yfvas fritt, utöfver länte gäfvor.
 Låt henne hedsad bli, af vanskligt ros och glam
 Du prydes deremot, med evig åre krans.
 Var här dit Sällskap ledt, anfåg man det för åra
 At öka bördans tyngd med vidrighet befvåra
 Om reglan gås förbi; Förbida Himlens råd,
 Som tilhör chorsers pris, för vishet makt och nåd,
 Då alt blef tillagdt Slump och tegne visa lagar
 Fast det förändrat blir, alt sker som Gud behagar;
 Så bed och strid och lid, förgåt snart nåstans fel;
 Med kärlek tro och hopp, befäst din arfvedel;
 Ty aldrig löstes man, sin vårdnad öfver gifven ord
 Den som på heligt bud, beständigt trogen blifver.
 Snart jord och Himlar ge, skall af baluners ljud
 Då blir du bättre känd, får ovärderlig skrud
 Du orätkände vän, med den utvalda skara
 Som såsom pröfnings mål, på jorden måste vara.
 För tålmod för dygd, för många tårars bad
 Då gifs dig ymnig frögd, i glädjens Hufvud stad.
 Inför Frid Förstens tron, dig ånglar tusend vänner
 Et årat Sällskap ge, dig Helgons Samfund känner
 De som på samma stråt, i vishets lunden gått
 På obehärligt fätt, uprättelse upnådt
 Ock de vid et förtryck, inbördes här måst ömma
 Med Domarn göra et, förtryckarena dömma.

För ålder bräcklig kropp, för möda trötta ben
 Hos Herren Zebaoth, i härlighetens sken
 Förklarad stånd ny kraft, din varelse omgifver.
 Bland fålla andars tal, din glada boning blifver.
 Förskräckligt! hvad slut på ofog och förakt.
 Den rädd tillflykten tar, som gått ifrån sin vakt.
 Ej nådens rikedom, ej hämde Domar gälla,
 Så måste Skaparns hand, et Straffbart värk umgälla.
 Det likt en Sådesman, som uti otid sådt,
 För otids skörde and, fullt vedergällnings mått.
 Ett Stoft vil mestra Gud, med Kreaturet gåcka
 Men måste bort som rök, ej makt ej dagar räcka
 At hämta väntad frukt, förin doms stund inne är
 Då ondskan eget straff, från oskuld's offret bär,
 Se verld din sed, din lön. Du må ännu förtycka;
 Få trognas hjelte art och andeliga lycka;
 Då fannas skriftens ord, som du bemött med spe
 Af tvingar ångest flod, vid slurad tid at le,
 Undflykt har mer ej rum, från afgrunds åpne pólar
 Så oförsvartligt man, sin bättrings tid bortfólar,
 En verld af ondskas fall, har svårt at gjóra rätt
 Hon i sitt lynne är, ej vis ej rik ej mátt.
 Om hon i sitt fördáf, stadd uppå samma resa
 Sin Sällskaps plikt ej glómt, undgick hon egen nesa
 Om känslan roge del; i nåftans ofórrätt
 Vi yrkade et mål; så gjordes refan lät,
 Men då hvar har sin väg, ej redlighet man finner
 Ej inbórds välfárds nit, när glaset ójamt rinner
 Okunnighet gör mist, man andas vådligt gifveligt
 Far man om kosan vill, fórlorar väg ock drift
 Och den i elden ryckt, fördáfsvad blir och bränder
 Då vänskaps táflan fó, til fridens ljufva lándar,
 Då fó smak af den frójd, som ouphórlig är,

Förminskar mildrar det, som ökat nöd besvär.
 Ej vor förundrans skäl, at vi som vandrings bröder,
 Den ena vil åt Norr, den andra drar åt Söder,
 Man tänker listige ondt och få utöfva godt,
 Om vräng skiljakighet, förökta lyckans lott.
 Förtro sig årans män, som ee i ondskan göra
 Som under vänskaps tken, godt namn och väl förföra,
 Är refans äfventyr, som byrs i motvåndt spel
 Då för sin ärefrågd, de få förtjenter del
 Då när Jerobeam, får folket til at synda
 Straxt skyndar Abaddon, sig andre at befrynda,
 Än anfätter Pharao, sitt hjerta up mot Gud
 Än öfver träder Saul, Guds lydnads värda bud,
 Rättvisa ordning dygd, utgöra Samfunds heder,
 Då vanvård vedergård, til skam til ofärd leder
 Hvem vil ej lycklig bli? dock häfves lyckans grund,
 Man liksom siker til, en slutlig olycks stund,
 Så verld ditt vishets pund, Som likar dyreka prisa
 Din dygds din vänskaps art, ej bårtremål bevifa
 Än välbehag och vinst, kanske på hundra än
 Då du din prakt, beröm, i ofäll blick missgår.
 Hur dyr för vise är hvar stund de måst förtipilla
 Vid upbörd är et brott, at tunnor Guld förtipilla
 En handel ei består, om vinsten blifver svag
 Och vinst af mer än verld, förtipils med godt behag.
 Föräldrar räkna ut, hvad barnen kunnat möta
 En hvar på bästa sätt, tror sig sitt kall at sköta,
 Men gåtan åt fördäld och Guds Regerings Sätt
 Som ofta då minst tros, utöfvar nåd och rätt.
 Man vet at tiden ej, mot evigheten svarar,
 Men icke huru länge, Gud vandrings timman svarar.
 Om refans utgång ej, bekymrar mensko barn
 Hvar bör då detta lif? hvad rikdom vådligt skarn.

Beklaglig hushåls konst, ovis uträkning blifver
 Om ej til Paradis, vår vandring, kosan drifver.
 Men hvilken motfåts sker, när vandringsman blir såld
 Uppoffrat til hans tjenst, som brukar list och våld
 På Denne skåde plats, man dygd, förtjenster rövvar
 De frommas rätt förstör, Den Heligste bedröfvar.
 Så faran är fördåld, för verld, en ondskans slaf.
 Han blind och oförfynt framrusar til sin graf.
 Han Sjal och Salighet, i sinnets yrfel vågar
 Och fruktar ej den eld, som oförändrat plågar
 Han har sin egen lag, Han täncker, talar gör
 Liksom hon fri bref fådt, at ansvars plikt uphör.
 Han uti synda lopp, den dyra sanning glömmar
 at en alsmåktig Gud, alt ser och engång dömmar,
 En plikt på oart slård, förvånd upfostran bygd
 Kan aldrig vercka godt, ty endast Christlig dygd
 Är hyarpå allmänt väl, och enskilt Sällhet hvila
 Frööt qvåfs der tistelvåxt, och ogrås öfver ila
 Vårt ämne viktigt är, det kräfver mer än ord
 Uplyfning högre hjelp, här måste blifva spord
 Om vishets föremål om Salig död vi quåda.
 Ei utan bistånd nåd vi utur mörkret tråda.
 Om verdens lefnads sätt, än får vårt ögnekast
 Vår Christendom kanse, hvad Henne står til last
 Hur ofta för vår syn framställles hedna seder?
 Man ser en korsståft Gud med köttlig frögd ske heder
 En skrymtfull Judendom, då Sabbath Herrans lag
 Då nåd och vrede glöms en döds en hämde dag,
 Det vift en helgad sjål, et Gudligt hjerta sårar
 At höra Syndigt gny, at vi likt löste dårar
 I fåfångt sinligt stoi, så storma om hvaran
 Som Tempel, Gud, Hans tjenst ofs icke ginge An
 Ei bån, ej korsfets våg, vår smak vårt bifall vinna

Med lika mörka sken, måst nåltans kärlek brinna

Nedfatt höglåtet är, för ömhet, dygd och vett.

Behjertadt ädelmod, oföfåker böning redt.

Fäst det om Abraham, om Isaac, Jacob lyder:

Kom ej min Smorda vid, det straff och ondt betyder

Ps. 105: 15.

Så dårars galenskap, utspruta flod och haf Prov. 15.

Om dömmen, lögn och synd, hvars strupe är en graf.

Ps. 5: 10.

Dår lagens röst, försmås, dår Himlen ringa aktas

All mencklig skyldighet, förnuftets ljus föraktas.

Svek orått och förtryck samt småde-andans nit

Förstöra samfunds band och många åldrars flit.

Når illkan lidst redt gift, som ödets gränts bestämmer

Så följer därpå nöd, förbannelse och jämmer.

En byggnads fasta stånd beror uppå des grund,

Är den på klippan satt, i svår anfäktungs-stund

Så stärkes mencklighet, så må fritt skräck och fasa

Blixt, afgrund, kött och blod, våld, död, i anfall rafa

Se frukten här, afbön, som hämtar nåd för rått

Då man med tåreflod går ut, på Petri sätt.

Så minnoms först och lidst, af hvad vi konst må kalla.

Förgåst af blomster-art, Sällt dö, är störst af alla

Vår höghet står på hjul, vår hydda uppå sand

Vi höjas falla ned, alt styrs af Herrans hand.

Förskräckelfernas Kung! Din ankomst bud förskräcker.

Rik, fattig, hög och låg, ur forglös dvala väcker

Dit följe samma väg; aldrig tillbaka går

Då tiden brutit in, de förelagde är. Hjob. 16: v. 22.

Nu ögat blifver skumt, utaf Din svarta dimma

Nu kroppen i sin bädd, i ångest svett måst simma

Ord, gjerning och förstånd, samvetet förebrår

Fördömde afgrunds flät, i synd förgångne är

B

Här

Här ruså Dag och Natt, bedröfvelfernas floder i Reg. 22: v. 39.
 Man öfvergifts af släkt af Fader och af Moder Ps. 27: 10.
 För öfverflöd syns brist, för åra evig skam
 Man finner icke tröst, ej hjälp af Davids stam
 Ach må då världen sig, med Gud i tid försona!!
 Ty på Hans nedlags-vink, kan intet lif Du skona,
 När sjukdom refans tyngd och möda ofs förtår
 Vår lifstråd med et hugg, din vassa lija skår,
 Din grymhet minne på det svalg som skiljer fåren!
 Lazari ändalykt, få aftråds vilda spåren
 Och rika Mannens mål; Så sluts vår vandrings-tid
 Mitt under segrars lopp. Oskattbar färd och strid,
 Fast vid Marias flåt vi gifve Martha Sorgen,
 Och möta där vår vän, som går för ofs i borgen
 Som lärer hjälper ofs, til defs vi hinna hem
 Til Zions helga Stad, til nytt Jerusaleem.
 Ach Död! Ach salig Död! Ach vishet utan like.
 Som flyttar visar väg, til Guds, til valdas Rike!
 Vål dig du sälla siäl, som åtfölgt dessa spår
 Och nu vid slutat lopp söt hvila njuta får,
 Hur vål från födslostund, den Högste för ofs vakar,
 Då når mit spåda lif, sin lust, sin vållust smakar
 I Skjöt af denna Mor, vålsignat af en Far
 Det straxt på många sätt, för faror utståt var
 I ovist skiffligt lopp, tillfälligheter dagas
 Då motgång, lyckans gunst, nu tiltar, nu försvagas;
 Hvarom ofs stundom gifs, oväntadt förebud.
 Ach hvilken underbar, altseende, nådig Gud.
 Vid större kraft och vett, i jämmerdal'n at vandra
 At ej vid strids besvär en allvis styrsel klandra
 Ofs möter ordets ljus, ofs stärker Andans råd
 Vid Fars och Moders död, jag rönt en Himmelsk nåd.
 Högst dyrbar vård och nåd, för dem som Herran tjena

At han vår svaghet tål, och tackes ofö förlåna
Bekymmer i vår själ, at samvetet blir väckt.

I Jesu förböns kraft, vår trångtans bränd fläckt.
Uti vår sista stund, när död, när mörkrets Andar
Förvilla syn, förstånd, nöd, skuld och oskuld blandar,
När styrkan tager af vår kropp blir svag och blek,
då tarfvas tröst och nåd, då gäller intet lek.

I denne ångest-stund, när hjertat slår och bårvar
När läkdom ej förmår, när döden våldsam tvåfvar
Hugsvalar ofö en nåd, påminner om vår plikt
Som då i svaghet sker, på nådens tillförsikt.

Här vid vår vandrings slut, Guds barn ej mera felar
Ty deras segerlön; nu evigheten delar.

De få en krona prydd, med rikt varoragtigt gull
En dyr trolofnings ring, af ädla smycken full,
De faror genomgått, som för vår ögon tvåfva
Fullbordat alla prof, de sinärtas ej, ej bårva.
De hunnit målet up, af visnets höjd och rön
Där dygden vinner pris, ej lasten, dygdens lön.
Framträngt har deras bön: Du vest o Gud min qvida
Ty vil jag ock din hjälp, med tålmod förbida
Förlossa mig min Gud, ifrån min oväns spe
Låt Himlens hårlighet, Dit ansikte mig se!!

Kort tid vår Döda gjöms, Dets möte åter gläder
Den kropp som för vår syn, är bäddad inom bråder
Upvaknad af sin sömn, förklarad skall upstå,
På världens mötes dag då Domarn kallar på.
Emedlertid min Mor, Dit minne saknad gifver,
Din bortgång vist för mig, svart sky och måln updrifver
Du såg du böjde af, åtskilligt som jag glömt.
Jag mins et pröfnings-fält, liktom jag därom drömt,
Du mer ej smärtfam del i vår bepröfning tager
Af Barn Du endast mig, beeglade med lager

Min ringa sista tjenst, då döden skär vårt band
 Behedrades med gunst, med rack, med iskall hand,
 Du fri för fruktan, sorg, förlåt, den med fart grymma-
 Som här är saannings-lott, som lyckans sol plår skymma
 Påminnes hur af nit, en lärdd en älskvärd man
 För Himlen Själar's väl, som Man, Far, Herdebränn,
 Du finner at hans nit, ofskattbar frukt frambringar
 Hans loford söres fram på Cherubimers vingar.
 Så säkras bitterhet, motgången blir förglömd
 Och afvund, våldsam verld i vrånghet sista fördömd.
 Hans namn, en ärtlig rätt, då jag vid jorden vändes
 Bordt updra mig Hans staf, men här vid svaghet kändes
 Jag ansåg Herdars plikt, utkräfva större pund
 Mer trohet, styrka, ljus i villsam töknads-stund
 Förfäders, gåfvors höjd, den lärddom som de vunnit
 Och deras vaksamhet, samt nit, hvaraf de brunnit.
 O! misstag, svaghets djup, då tankan går från Gud,
 Ofs gåfvor falla til, på Hans beslut och bud.
 Til Farfar, och til Far de stiftets Zions vänner
 An drager ämnet mig, vid denna hugkomst känner
 Jag vörddnad tolknings plikt, af deras stora lott
 Den förre prydt sit stånd, med fullt förtjensters mått
 Den andras lärddom, vörd, dels stoft förblifve vörddat,
 Vår samtid mycket godt af hans plantering skördat
 En heder om jag följt hans råd, hans herda-spår
 Men Öfver-Herden ledt, mig tecknad ibland får
 Han utfedt annan våg, brist, motgång, vedermoda
 Hvarvid Hans ömma vörd, mig hågnat, gifvit föda,
 Han under mångfalt qual, befriadt mig från nöd
 Meddelt förnyadt lif, då verlden ämnadt död.
 När Han vår sänre del, behofven nådigt skickar
 Den bättre strålas up, utaf Hans Gudoms-blickar.
 Hvad början, hvilken skymt, af evighetens dag?

Hvad

Hvad målning för vår själ, förtjufnings-tulla drag?
 Du korta vandrings-tid, flyr oss vid plog, vid spira
 Lård, olård, begge kön, omväxlings-högtid fra.
 Man under färre år, et längre ålders mått
 Ser i et vanskligt lif, vår dödelighets lött.
 Gör Modrens vett och dygd, Gudsrukten, vördnad, lydna,
 Om hushålls tillfyn, flit, är täcka könets prydna,
 Är det en ädel plikt, at minska näftans nöd,
 At mota usflas brist, med nödtortt, kläder, bröd,
 At efter dömmen gje, sin vandrings tid til heder
 Som muntra up til dygd, lyckfalighet bereder,
 Förökar det vår sorg och saknad, mer och mer
 När slut på denna glans, på huld och vånkap ösker,
 Så tyckes stor förlust, vårt forge-mått upfylla,
 Då ned i hvilorum, vi lagt i gravvens mylla
 Vårdt ämne för vår frögd, kårt fällskap vid vår böna,
 Som vandrat från oss bort, at dela makans lön,
 Hon möts af fyra barn, här fyra tårar falla
 Hos Mågar, närmste slägt, nu forge-känslor galla
 Då vi och Barna Barn, i hoppet söka tröst,
 Af önskad Sommardag, förbytte moln full höst.
 Du följt min hulda Mor, det bud, som throner lyda
 Min tunga är för svag, at Himla-Sällhet tyda.
 Nu böljan stillnat af, uti den bästa hamn,
 Intag i årans sal, Din Brors, Din Brudgums famn,
 Dit den Du lifvet gjedt, i växlings-stunden ledde
 Och genom ordets kraft, til salighet beredde.
 Som hvete-kärfvan in i rättan tid man för,
 Så du af ålder mått, i rätta tiden dör
 Du flyttas från en verld, som dömd är at försvinna,
 Då man tycks domen se, de sidsta lampor brinna,
 Din själ sig svingat ut, från farlighet och nåt
 Vid Siuttiåtta år, Du slutar trötta flåt.

Så haf din hvilo-stad! Guds ord och löften söta
 Ols gifve styrka, tröst, til desz vi dig få möra!!!
 Farväl älskvärda Mor, som vunnit lyckligt val!
 Ach at Föräldrar, Barn, förökte valdas tal!!!
 Med tårar födas vi til denna Jämmerdalen
 Vårt hela lefva år, at tvättas uti gråt
 Til desz vår kropp och själ, i döden skiljas åt
 Med tårar tas vi in, i sälla Frögdesalen.

Verlds-glädjen är bitter, desz lust oförsvarlig
 Desz sällskap och vänskap, för själen rätt farlig,
 Desz gods år förgångligt, desz åra förtvinner
 Alt jordiskt, man vanskeligt vara befinner.
 Bort, alla i håfvor, som verlden behagen
 Jag önskar snart blifva i Himlen uptagen!
 O Himmelska sällskap! O eviga gamman!
 Låt mig med dig Jesu, snart lefva tillsamman!
 O Himmelska klarhet! När vil du omgifva
 Mig utan och låta mig skinande blifva?
 Min fötaste Jesu: hur länge, hur länge
 Skal jag än umbära Dit himla umgänge?

SCRIVERS *Själaskatt* T. 6

61
Vordruckt Minne

Hof-Secretaraten

Herrn A. G. WESTBERGS

Hus-Frau,

CHRISTINE
ELIARINE JUNG,

geb. am 21. Januar 1892.

WILHELM WENZEL LÖNNER.

S3 hit som hvar en Sitt-Gud och med sin Sitt-Gud
 Omtrent hvar en Sitt-Gud och med sin Sitt-Gud
 Hvar en Sitt-Gud och med sin Sitt-Gud
 Och at Fortsatta Barn, fördrage valdas
 Med sin Sitt-Gud och med sin Sitt-Gud
 Och at Fortsatta Barn, fördrage valdas
 Med sin Sitt-Gud och med sin Sitt-Gud
 Och at Fortsatta Barn, fördrage valdas
 Med sin Sitt-Gud och med sin Sitt-Gud

Vardenskaffet är ditt, det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff
 Det är ett skaff och det är ett skaff

Skriva Sitt-Gud 7 5